

A hét szentje: SZENT MÁRIA MAGDOLNA

Az Isteniszteleti és Szentségi Kongregáció június 10-én dekrétumot tett közzé, mellyel Ferenc pápa kifejezett óhajára, június 3-i dátummal, Jézus Szent Szíve főünnepén elrendeli, hogy Szent Mária Magdolna eddigi emléknapját a Római Általános Kalendáriumban ünnep, „festum” rangjára emeli.

ARTHUR ROCHE ÉRSEK, AZ ISTENTISZTELETI ÉS SZENTSÉGI KONGREGÁCIÓ TITKÁRÁNAK ÉRTELMEZÉSE

Az értelmezés szerint az új dekrétum beleilleszkedik a jelenlegi egyházi összefüggésbe, mely a nők méltóságáról szóló mélyebb megfontolást igényel. Szent II. János Pál nemcsak nagy figyelmet szentelt a nők jelentőségének Krisztus és az egyház küldetésében, hanem különlegesen is kiemelte Mária Magdolna sajátos szerepét, mint aki a Föltámadott első tanúja és első hírnöke, hiszen ő az első, aki az apostoloknak Krisztus föltámadását hirdette. Ez a jelentőség ma az egyházban tovább folytatódik, ezt teszi nyilvánvalóvá az új evangelizáció elkötelezettsége is, mely be akar fogadni minden férfit és nőt, bármiféle megkülönböztetés nélkül, „faj, nép, nyelv és nemzet” (ApCsel 5,9) tekintetében. Szent Mária Magdolna az evangélium hirdetőjének igazi és hiteles példája, vagyis olyan evangélista, aki a Húsvét örömteli központi üzenetét hirdeti.

Ferenc pápa ezt a döntést behelyezi az Irgalmasság jubileumának az összefüggésébe, hogy jelezze a nő fontosságát, aki nagy szeretetet mutatott Krisztus iránt és akit Krisztus nagyon szeretett, ahogy Hrabanus Maurus beszél róla „dilectrix Christi et a Christo plurimum dilecta”: „aki szerette Krisztust és akit Krisztus nagyon szeretett „vagy ahogy Canterbury Szent Anzelm említi: “electa dilectrix et dilecta electrix Dei”, „Isten szerető választottja és Isten szeretett választója”. A nyugati hagyomány, főként Nagy Szent Gergely után azonosítja Mária Magdolna személyét azzal az asszonnyal, aki Simon farizeus házában illatos olajat öntött Jézus lábára és azonosítja még Lázár és Márta leánytestvérével. Ez az értelmezés tovább folytatódott Nyugaton az egyházi szerzőknél, a keresztény művészetben és a Szenthez kapcsolódó liturgikus szövegekben. Már a bollandisták tágasan kifejtették a három női személy azonosításának a problémáját és ezzel előkészítették az utat a Római Kalendárium liturgikus reformjához. A reform alkalmazásával a zsolozsma és a szentmise imádság Magdalai Máriára vonatkozik. Bizonyos, hogy Mária Magdolna Jézus tanítványai körének tagja volt, aki követte Jézust egészen a kereszt tövéig, és a kertben, ahol a sír volt, ő lett az isteni irgalmasság első tanúja, “testis divinae misericordiae”, ahogy Nagy Szent Gergely pápa említi. János evangéliuma elbeszéli, hogy Mária Magdolna ott sírt, mert nem találta az Úr testét (Jn 20,11) és Jézus irgalmas volt vele, amikor elsőként vele ismertette fel magát, mint az ő Messterét, aki a könnyeit húsvéti örömmé változtatta.

Roche érsek magyarázata külön kitér az új ünnep biblikus és liturgikus szövegeire. Egyik oldalról a Feltámadás első tanújáról beszél, „prima testis” és ő az első, aki a feltámadás igazságáról hall. Krisztus különleges figyelemmel és irgalommal fordul ezen asszony iránt, aki megmutatja a szeretetét feléje, a kertben szorongással és fájdalommal eltelve keresi őt, az alázat könnyeivel, „lacrimas humilitatis”, ahogy Szent Anzelm beszél róla az említett idézetben. Ebben a tekintetben szeretnék rámutatni arra az ellentétre – olvassuk a szentségi kongregáció értelmezésében – mely a paradicsom és a feltámadás kertjének két asszonya közt fennáll. Az első elterjesztette a halált ott, ahol élet volt korábban, a másik egy sírból, a halál helyéről hirdette meg az életet. Nagy Szent Gergely maga jegyzi meg: „Mint-hogy a paradicsomban az asszony a férfinak a halált ajánlotta, a

sírból az asszony a férfiaknak az életet hirdette”, „Quia in paradiso mulier viro propinavit mortem, a sepulcro mulier viris annuntiat vitam”. Ezen túl éppen a feltámadás kertjében történik, hogy Jézus ezt mondja az asszonynak: Noli me tangere! Ez a felhívás nemcsak Máriát illeti, hanem az egész egyháznak szól, hogy belépjen abba a hit-tapasztalatba, mely felülmúlja az isteni titok minden materialista kisajátítását és pusztán emberi értelmezését. Ennek egyházi jelentősége van! Hasznos lecke az Krisztus minden tanítványa számára: ne keressenek emberi biztonságot és világi jogcímeket, hanem a hitet az Élő és Feltámadt Krisztusban!

Éppen azért, mert Krisztus Feltámadásának a szemtanúja volt, lett a másik oldalról az első, aki tanúságot tett róla az apostoloknak. Betölti így a Feltámadott küldetését: Jézus ezt mondta neki: „Engedj! Még nem mentem föl Atyámhoz. Inkább menj el testvéreimhez és vidd nekik hírl: Fölmegyek Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, Istenemhez és a ti Istenetekhez.” Mária Magdolna elment, és hírl adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat, s ezt mondta nekem.” Ilyen módon, miként ezt jeleztük már, Mária Magdolna evangélista, vagyis hírvívő, aki meghirdeti az úr Feltámadásának az örömhírét. Vagy ahogy Hrabanus Maurus és Aquinói Szent Tamás beszél róla: „Apostolorum Apostola”, az apostolok apostolasszonya, minthogy az apostoloknak hirdeti azt, amit ők a maguk részéről majd az egész világnak hirdetnek. Az Angyali Doktor, Aquinói Szent Tamás joggal alkalmazza ezt a kifejezést Mária Magdolnára: ő a feltámadás első tanúja és az Úr feltámadásának az örömhírét hirdeti, mint a többi apostol. Éppen ezért jogos, hogy ennek az asszonynak a liturgikus szereptartása az ünnep ugyanazon szintjén legyen, mint az apostolok ünnepe a Római Kalendáriumban és hogy kitűnjék ennek az asszonynak a küldetése, aki példa és modell minden nő számára az egyházban. (v1)

SZENT ISTVÁN KIRÁLY ÜNNEPE

Augusztus 20-án, Szent István Király Ünnepén a Bazilika előtti téren misével és az Országos Szent Jobb Körmenettel emlékezünk meg első Szent Királyunkról. Az ünnepi koncelebrált misére szeretettel hívom és várom a paptestvéreket, a szerzeteseket, az egyházi egyesületek és mozgalmak tagjait és minden kedves hívőt. - Részvételünkkel, közös imádságunkkal és énekünkkel járuljunk hozzá egyházi és nemzeti ünnepünk méltó megünnepléséhez. Kérem a Felelős Lelkipásztorokat, hogy a jövőben a templomi hirdetésekben már a nyár elején tájékoztassák híveiket az ünnepi miséről és körmenetről, és lehetőség szerint szervezzék meg minél nagyobb számban a hívek részvételét.

Erdő Péter bíboros, prímás, érsek

AZ ÉLET IGÉJE – 2016. július

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesekek, és bocsásatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.” (Ef 4,32)

Nincs szebb dolog annál, mint amikor azt mondják nekünk: „Szeretlek.” Ha valaki szeret, akkor nem érezzük magunkat egyedül, biztos léptekkel haladunk, és a nehézségekkel, kritikus helyzetekkel is szembe tudunk nézni. Ha pedig a szeretet kölcsönössé válik, akkor remény és bizalom tölt el, és biztonságban érezzük magunkat. Mindannyian tudjuk, hogy a gyerekeknek szeretettel teljes környezetre van szükségük ahhoz, hogy egészségesen fejlődhessenek, szükségük van valakire, aki szereti őket. De erre minden életszakaszban szükségünk van. Ezért mondja az életige, hogy legyünk jóindulatúak egymás iránt, vagyis szeressük egymást, és Istent állítja elének példaként. Élete azt mutatja meg, hogy az egymás iránti szeretet nem pusztán érzelem, hanem nagyon konkrét és igényes „jóindulat egy-

más iránt”. Jézusban Isten a betegek és a szegények mellé állt, megszánta a tömeget, irgalmas volt a bűnösökhöz és megbocsátott azoknak, akik keresztre feszítették.

Számunkra is azt jelenti a jóindulat a másik ember iránt, hogy meghallgatjuk őt, őszintén odafigyelünk rá, osztozunk örömeiben és szenvedéseiben, törődünk vele, és figyelemmel kísérrjük az életét. A másik soha nem idegen, hanem a testvérünk, hozzánk tartozik, ő az, akit szolgálni szeretnénk. Teljesen ellentétes magatartás ez azzal, amikor a másikat riválisnak, versenytársnak vagy ellenségnek tekintjük és rosszindulattal vagyunk iránta, elnyomjuk, vagy ki is rekesztjük, ahogy azt sajnos a napi hírekben sokszor halljuk. De még ha idáig nem is jutunk el, előfordulhat, hogy harag, bizalmatlanság és ellenséges érzület halmozódik fel bennünk vagy egyszerűen csak közömbösség és érdektelenség azok iránt, akik rosszat tettek velünk, nem szimpatikusak vagy társadalmi szinten nem a mi köreinkhez tartoznak. Legyünk jóindulattal egymás iránt, tanítja az élet igéje. Azt jelenti, hogy járjunk az irgalmasság útján, és legyünk készek megbocsátani egymásnak valahányszor hibázunk. Chiara Lubich azt mondja ezzel kapcsolatban, hogy új keresztény közösségi tapasztalatuk kezdetén első társaival megkötötték a kölcsönös szeretet szövetségét, hogy megvalósítsák Jézus parancsát. Ennek ellenére előfordult, hogy „különösen kezdetben nem volt egyszerű radikálisan megélni a szeretetet. Annak ellenére, hogy megerősített bennünket Isten rendkívüli ajándéka, ugyanolyan emberek voltunk, mint a többiek, és közöttünk is előfordult, hogy kapcsolatainkon megült a por, és meggyengült az egységünk. Például olyankor, amikor észrevettük a másik hibáit és ítélkeztünk felette, s így alábbhagyott a kölcsönös szeretet tüze. Hogy megoldjuk ezt a helyzetet, egyszer arra gondoltunk, hogy szövetséget kötünk, és ezt az „irgalmasság szövetségének” neveztük el. Elhatároztuk, hogy reggelenként mindig új szemmel látjuk a felebarátot – a fokolárban, az iskolában, a munkahelyen –, újnak, egészen újnak tekintjük, és nem fogunk emlékezni hibáira, hanem mindent befedünk a szeretettel. Azt jelentette, hogy a szívünkben mindenki felé ezzel a teljes amnesztiával, az egyetemes megbocsátással fordultunk. Kemény elhatározás volt ez, de együtt tettük meg mindannyian, és ez segített, hogy mindig elsőként szeressünk, utánozzuk az irgalmas Istent, aki megbocsát és elfelejt.

Az irgalmasság szövetsége. Talán ma is ennek segítségével növekedhetne bennünk a jóindulat egymás iránt.

Fabio Ciardi

A KIS CSAVAR

A kis csavar egy volt a sok százezer közül. Két vaslemezt szorított egymáshoz a hatalmas hajón. Egy nap megszólalt: – Elég kényelmetlen helyem van itt. Egy kicsit kinyújtózom, nekem is jár egy kis pihenés ... A környező csavarok kétségbeesetten egyszerre üvöltöttek rá, amikor meghallották, hogy lazítani akar egy kicsit. – Megőrültél kis csavar? Ha elengeded a két vaslemezt, mi kettészakadunk! A vasgerendák nem hittek a fülüknek és rekedt hangon ismételték: – El ne engedjétek a lemezeket, mert akkor megingunk mi is! Szélvészként terjedt el a hír az egész hajón: – A kis csavar forog valamit a fejében! Mindenki megijedt. A hatalmas hajótest még a gondolattól is remegni kezdett: – A kis csavar kieshet a lyukból ... A vékony és vastag vaslemezek, a hajóbordák, a vasgerendák üzenetet küldtek a kis csavarnak: – Nagyon-nagyon kérünk, légy szíves maradj nyugodtan! Ha te lazítasz, akkor veszélybe kerül az egész hajó, egyikünk sem fogja elérni a kikötőt! Ne tedd ezt velünk! Ez a mondat aztán hízelgett a kis csavar büszkeségének. Eddig eszébe sem jutott, hogy ő mennyire fontos a többiek számára. Visszaüzent: – Jó, jó, ha már ennyire kérleltek, akkor maradjok, ahol vagyok! ... A társadalom és az emberi test Isten csodá-

latos alkotása. Egyetlen testrésznünk sem felesleges. Miképpen egy hatalmas szerkezetben egyetlen kis csavarnak is megvan a maga szerepe. Kis csavarnak látod magad a családotban, a munkahelyeden, településed közösségében? Maradj a helyeden és tedd azt, amit rád bízott az Úr! Attól se többet, se kevesebbet!